

[Aage Fogh.]

brugets Økonomi, det er galt med, og det er altsaa efter mit Skøn først og fremmest Gældsspørgsmaalet eller Rentespørgsmaalet, om man vil.

Hvad angaar det foreliggende Forslag om en Smørordning, er det selvfølgelig rigtigt, som det blev fremhævet af det ærede Medlem Hr. Kyed, at et Tilskud ogsaa til Eksportsmørret vilde betyde mere, men efter mit Skøn er det en Vej, man ikke kan komme ind paa, og jeg skal søge at begrunde det nærmere.

Lovforslaget deler sig naturligt i to Afsnit, hvoraf det første omhandler de Foranstaltninger, der maa træffes for at hæve Prisen paa den Del af Mælkeproduktionen, der sælges herhjemme, nemlig Smør og Mælk. Mit Parti er Tilhænger af disse Foanstaltninger, fordi vi har den Opfattelse, at det for Salget paa Hjemmemarkedet vil være af Betydning at faa en stabil Pris fremfor de meget svingende Priser, som vi nu har kendt igennem en Aarrække. De stærke Svingninger er i sig selv en Fare for Hjemmesalget, fordi de altid svækker Købelysten. Det vil derfor være rigtigt at søge en stabil Pris opnaaet, navnlig naar denne stabile Pris opnaas paa et saadant Niveau, at man ikke fra nogen Side kan paastaa, at den Pris, som derved bliver Landmanden til Del, er urimelig. Derfor er vi Tilhængere af, at man igennem disse Foranstaltninger søger at hæve den reelle Smørpris op til 2 Kr. 75 Øre pr. kg, og at man hæver Mælkeprisen paa lignende Grundlag.

Hvis der imidlertid fra de Sider, der har Interesse i en saadan Prisforhøjelse, nu blev drevet en Agitation imod Lovforslaget, vilde man maaske opnaa at sætte Forbruget ned. Derfor tillader jeg mig at understrege det, jeg har sagt tidligere, at alle, der har Interesse for Landbruget, nu bør samles i en Agitation for at holde Forbruget oppe, og dette gælder ikke mindst selve Landbruget. Mejeribrugets Folk og Landbrugets Folk maa gaa ind i en Agitation for at holde Forbruget oppe, og man maa have Lov til at sige til Landbrugets Mænd, at naar vi køber Smørret, saa køber vi altsaa den gode Vare til en rimelig, relativt lav Pris, og at det yderligere er saadan, at for hver Gang en Landmand køber et kg Smør, faar Landmændene — jeg siger ikke Landmanden — direkte 25 Øre af Prisen refunderet. Derfor opfordrer jeg stærkt til at holde Forbruget oppe.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om, hvordan Landbruget har forholdt sig igennem den Periode, der er gaaet

fra 1931 til 35, den Periode, i hvilken vi har haft de katastrofalt lave Priser. Naar man undersøger Smørprisens Svingninger igennem denne Periode, er det i Virkeligheden fantastisk at tænke sig, at man ved at gaa bare 10 Aar tilbage i Tiden kommer til en Periode, da dansk Landbrug fik helt op til 5 Kr. pr. kg Smør. I 1924—25 var den gennemsnitlige Afregning for hele Aaret 4 Kr. 82 Øre. I 1929, som man er tilbøjelig til at regne for et godt Aar, var den 3 Kr. 13 Øre, men i 1934 var den faldet til 1 Kr. 73 Øre for derefter at begynde en Stigning op igennem Aarene, saadan at Prisen for 1936 officielt opgives til 2 Kr. 07 Øre plus nogen Efterbetaling, eller hvad man nu kan kalde den.

Hvordan har dansk Landbrug nu forholdt sig igennem denne Periode? Har disse stærkt svingende Priser givet sig Udtryk i en begrænset Produktion af Mælk? Det har de i nogen Grad, idet der, hvis vi holder os til de seneste Aar, var en Fremgang i Produktionen fra 1929 til 1931 paa ca. 10 pCt., medens der fra 1931 til 35 var en Tilbagegang paa 8 pCt. Vi har dog i 1935 produceret mere Mælk her i Landet, end vi har produceret i 1929, idet Tallene henholdsvis er 5 Milliarder og 5 100 Millioner, det er altsaa ikke nogen stærk Forskydning, der er sket. Den Formindskelse, der har fundet Sted i Mælkeproduktionen, er imidlertid efter mit Skøn ikke opnaaet paa det rette Grundlag. Jeg siger det her vel vidende, at vi Politikere ikke har nogen stor Indflydelse paa det herfra, men fordi jeg over for Landbrugserhvervet gerne vil gøre opmærksom paa, at jeg har den Opfattelse, at den Tid, der kommer, eventuelt kan opfordre Landbruget til at benytte andre Fremgangsmaader, end der har været anvendt i de senere Aar.

Den Formindskelse i Produktionen paa de 8 pCt., der er Tale om, er nemlig opnaaet paa den Maade, at man har formindsket Køernes Antal med 4 pCt. og Produktionen fra den enkelte Ko med andre 4 pCt. Jeg tror, det sidste er helt galt. Jeg tror afgjort, at man, hvis den kommende Tid former sig saaledes, at det vil være klogt at gaa til en yderligere Indskrænkning, bør gøre det ved stærkt at begrænse Køernes Antal og navnlig ved at udskyde de daarligste af de Individier, vi nu har i Brug. Den sidste Fremgangsmaade, som man har anvendt, er direkte stridende imod den enkelte Landmands Økonomi. Dette har jeg fundet det rigtigt at gøre opmærksom paa.

Hvis man saa spørger, om den Tid, der kommer, maa antages at være saadan, at